

Чохено контошче.

Едно врѣме — кой знай кога било,
 Въ едно село, кой знай кждѣ било,
 Живѣлъ дѣдо съ своята стара баба
 Въ една кжша слупена и проста,¹
 Хранили се съ леща и попара —
 За двамата това било доста...
 Дѣдо ималъ два воловци стари
 Тѣ му били най-вѣрни другари,
 Нивицата съ тѣхъ оралъ си дружно,
 Да изкара колко му е нужно,
 За двѣ гърла жито и пшеница,
 Да нахрани душа да го слуша,
 Баба стара да му се не кара.
 Тѣ имали и една козица
 Съ руно бѣло, човѣкъ да се чуди.
 Единъ пѣтелъ — рано да ги буди,
 Двѣ кокошки, като двѣ царици,
 Въ единъ възелъ двѣ скжпи жълтици,
 Въ едно каче солена сланина,
 Да имъ служи за цѣла година.
 Живѣли си тия старци харни
 Единъ отъ другъ много благодарни,
 Баба била весела, честита,
 Дѣдо съ нея сѣкому се хвалилъ —
 На кой пита и на кой не пита.

Веднѣжъ баба отишла на свадба,
 Поканена по обичай Божи
 Тамъ видѣла една булка млада
 Облечена въ чохено контошче,
 Подплатено съ лисичени кожи,
 Щомъ видѣла, баба завидѣла,